

Ungdommens rolle i skabelsen af en ny international økonomisk arkitektur, International Ungdomskonference med Helga Zepp-LaRouche

Den 7. maj 2022 (EIRNS) – Helga Zepp-LaRouche var i dag vært for en konference for unge fra mindst 23 nationer med temaet: “Ungdommens rolle i skabelsen af en ny international økonomisk arkitektur”. Zepp-LaRouche præsenterede et barsk billede af den nuværende krise med omfattende hungersnød, økonomisk sammenbrud og den tiltagende fare for atomkrig, og hun fremførte, at dette måske er det øjeblik med den største fare for menneskeheden i hele historien, og at verdens ungdom må stå sammen for at skabe den fremtid de ønsker, ellers er der måske slet ingen fremtid.

Hun påpegede, at den falske opdeling af verden i “demokratier vs. autokratier” dækker over, at den virkelige opdeling er mellem de tidligere kolonimagter over for deres tidligere kolonier, der pålægger udviklingslandene krige med regimeskift, nedskæringer og sult, samtidig med at de åbent og pralende erklærer deres hensigt om at ødelægge Rusland og Kina for at forhindre “Bælte & Vej”-tilgangen til at befri det globale syd fra fattigdom gennem udvikling af infrastruktur og moderne landbrugsindustrielle stater.

De over 100 unge fra alle kontinenter diskuterede med begejstring det nødvendige samarbejde og den optimisme, der er nødvendig for at imødegå denne eksistentielle udfordring. Spørgsmål om polariseringen af befolkningerne rundt om i

verden på grund af religion, etnicitet, politiske ideologier m.m. blev besvaret af Zepp-LaRouche med det universelle princip om "Modsætningernes Sammenfald" af Nikolaus af Cusa, der søger at finde de højere principper, som vedrører menneskehedens fælles mål.

Der var 23 lande repræsenteret: Yemen, Sydafrika, Uganda, Zimbabwe, Tanzania, Nigeria, Ghana, Haiti, Venezuela, Mexico, Brasilien, Peru, Colombia, Spanien, Tyskland, Italien, Danmark, Frankrig, Storbritannien, Pakistan, Canada, USA og Australien. Konferencen vakte stor begejstring hos alle deltagerne over, at denne mobilisering var både afgørende og potentielt effektiv til at ændre historiens gang på et tidspunkt, hvor historien er under omvæltning.

Zepp-LaRouche annoncerede en ny international konference i Schiller Instituttet, der skal finde sted inden for få uger i samarbejde med andre institutioner i Asien med mere.

Hovedtalen til ungdomsmøde, lørdag den 7. maj 2022

Helga Zepp-LaRouche: Velkommen. Jeg vil gerne byde jer velkommen, hvor end I måtte være. Det er en sand glæde at have unge mennesker samlet, for situationen i verden er helt forfærdelig, og mange mennesker er bekymrede, for hvad det hele skal føre til? Er der en vej ud? Er der håb for fremtiden?

Jeg vil gerne påpege, at vi faktisk befinder os i et utroligt farligt øjeblik. Men der er også håb. Men det bliver ikke den historiske materialisme eller den dialektiske materialisme eller nogle objektive historielove, der vil være afgørende. Jeg tror, at 90 % eller deromkring af hvad der vil ske, vil afhænge af, om der er nok modige mennesker, som yder deres individuelle indsats for at gøre en forskel.

Så formålet med denne opfordring er at iværksætte et internationalt netværk, et partnerskab, især blandt unge mennesker, for at kæmpe for fred, for at kæmpe imod krigen,

men det kan kun lade sig gøre, hvis vi skaber en bedre verden og en fredsorden, som gør det muligt for hver enkelt nation på denne planet ikke blot at overleve, men også at blomstre. Det er kun muligt, hvis vi overvinder idéen om geopolitik.

Geopolitik er den idé, at der altid vil være en blok af nationer eller en nation, som vil definere eller er nødt til at definere sine interesser over for en anden blok af nationer, og at der altid vil være en dødbringende kontrovers, hvor enten den ene eller den anden vinder, og det hele vil være et nulsumsspil. Det er netop hvad der må og kan overvindes.

Det vi skal gøre er at etablere en international orden, hvor det princip, som denne orden grundlæggende er baseret på, er tanken om, at hver nation har ret til, og mulighed for, at udvikle alle deres borgeres potentialer. Vi befinder os i en situation, hvor vi har brug for en systemisk ændring: En fuldstændig fornyelse af systemet. Grunden til, at jeg nævner dette, er, at situationen er meget presserende.

Flere og flere analytikere og eksperter er enige om, at faren for Tredje Verdenskrig er akut, at situationen er farligere end på højdepunktet af Den kolde Krig, og for dem af jer, der har studeret historien en smule, var det Cuba-krisen, hvor Sovjetunionen havde placeret atommissiler på Cuba. Det var virkelig et spørgsmål om minutter og timer, hvordan dette ville blive afgjort, og vi var meget tæt på den tredje verdenskrig. Men denne gang er det meget farligere end det: Det er der adskillige personers ekspertudtalelser om.

Så vi er et hårsbred fra den menneskelige civilisations udslettelse. I modsætning til andre perioder, hvor vi var i en sådan fare, som i begyndelsen af 1980'erne, da der var den såkaldte mellemdistance-missilkrisen i Europa, mellem SS-20 og Pershing 20, var der hundredtusinder af mennesker på gaden, der advarede om Tredje Verdenskrig, mens den såkaldte fredsbevægelse i dag, hvis den findes, er meget lille, og for

det meste vildledt, da de alle siger, at det er Putins onde gerninger, der er ansvarlige for situationen, og det vil jeg komme ind på om lidt.

Jeg går ud fra, at de fleste af jer i denne samtale er unge; det betyder, at I sandsynligvis er et sted mellem 20 og 35 år gamle, og under normale forhold ville I have omkring 50-75 år foran jer. Under alle omstændigheder, med eller uden krigsfares, er det meget vigtigt, at I udvikler et perspektiv for, hvilken slags verden I ønsker at leve i: Det bør I tænke over, for ellers vil andre bestemme det for jer. Eller mere præcist, i dette tilfælde skal I være sikker på, at der findes en verden, hvor I vil kunne leve. Hvis den nuværende politik fortsættes, kan denne verden nemlig ende meget pludseligt om få minutter, om få dage, uger eller måneder, og krigen i Ukraine er naturligvis et brændpunkt.

Men hele denne krise handler ikke om Ukraine. Den handler om, hvilken slags verdensorden der skal eksistere: Skal det være en unipolær verden, domineret af en eller to nationer? Skal det være en "regelbaseret orden", hvor en lille klub af nationer udstikker reglerne? Eller skal den være multipolær, og skal den være baseret på folkeretten, som den er udtrykt i FN-pagten?

Der er folk, som Tysklands nuværende udenrigsminister Annalena Baerbock, der siger, at vi skal sende flere tunge våben til Ukraine, selv om der er risiko for atomkrig. Vi kan ikke udelukke noget som helst.

Lad os nu se på, hvad risikoen egentlig indebærer. I januar i år var der en militærøvelse, som blev kaldt "Global Lightning", som var forestillingen om, at man har en langvarig hybridkrig mellem konventionelle styrker og atomstyrker. Det er jo latterligt. Tanken om at have dage og måske endda uger med krig, hvor man kaster et par atombomber, så går man over til rumkrig, cyberkrig og så kommer man tilbage til konventionel krig – det er fuldstændig vanvittigt, og det vil

ikke finde sted.

Der er nu tiltagende diskussion, hvor folk lystigt udtaler, "Nytten af små atomvåben er meget god, for hvis den ene eller den anden side taber i en konventionel krig, vil de svare igen med taktiske atomvåben". Men der er nogle få virkelige eksperter i atomvåben, som Ted Postol, en tidligere MIT-professor, der har det synspunkt, som nu også udtrykkes i en interessant video, for et par dage siden, af oberst Powells tidligere kabinetschef, oberst Lawrence Wilkerson (pensioneret), og alle disse mennesker tilkendegiver, at sådan noget som en "begrænset atomkrig" ikke eksisterer, men at når man først bruger et enkelt atomvåben, så er det slut med det hele: Hele verdens arsenal vil blive affyret. I bør vide, og ved sikkert også, at det er et meget stort antal. USA har 5.428 atommissiler; Rusland har 5.977; Kina har mindre, 350; Frankrig, 290; Storbritannien, 225; Pakistan, 165; Indien, 160; Israel, 90; Nordkorea, 20.

Hvis man affyrer alt dette, vil der ske følgende. Ifølge Ted Postol vil der blive skabt en brandmur omkring hvert eneste af disse missiler, hvis temperatur vil svare til Solens centrum, hvilket vil forvandle alt til mindre end aske. Der vil være fem gange så varmt som Solens centrum: 100 millioner grader Kelvin. Effekten af detonationen i en eksplosion i byerne, siger han, overgår fantasiens kraft, alt hvad selv han kan forestille sig. Han vælger de ord til at beskrive det, til at advare om konsekvenserne: Et enkelt atomvåben af denne type ville sætte en automatisk reaktion i gang. Hvis et enkelt atomvåben f.eks. rammer en by, vil det ødelægge et område med en radius på 5-8 km, hvilket svarer til ca. 200 km². Lad os antage, at hvis kun 20 % af de amerikanske ICBM'er bruges til at ødelægge de russiske landbaserede ICBM'er, så har man stadig 80 % til andre mål i Rusland, Kina, Europa – og omvendt naturligvis russiske ICBM'er mod amerikanske og øvrige mål.

Folk i Afrika og Latinamerika skal ikke tro, at det ikke vil påvirke dem, fordi de umiddelbare mål ikke er i deres områder,

for der vil være nukleart nedfald. Ifølge Postol vil følgende ske: Fordi det russiske luftforsvarssystem er mindre sofistikeret end USA's og NATO's, har Ruslands militære ledelse indført en automatiseret reaktionsmekanisme, så hvis den russiske ledelse bliver dræbt i et overraskende førsteangreb med atomvåben fra Vestens side, har de indført noget, der kaldes en "dommedagsmaskine", som er en automatisk affyring af praktisk talt hele det arsenal, de har. Det har gjort situationen endnu mere farlig.

Selv en fejlvurdering af situationen eller et uheld kan udløse en atomkrig, og der er mange mennesker, som f.eks. International Physicians for the Prevention of Nuclear War (Internationale Læger til Forebyggelse af Atomkrig), der har advaret imod dette. Hvis denne hændelse skulle ske, ville man få en atomvinter, og chancen for, at alt liv på jorden ville dø, er meget sandsynlig.

Vi sidder altså på en krudttønde. For et år siden, den 20. februar 2021, gav chefen for USA's strategiske kommando (Stratcom) Adm. Charles Richard, Pentagon besked om, at ændre sandsynligheden for atomkrig fra "ikke sandsynlig" til "meget sandsynlig". Daniel Ellsberg, som er den berømte whistleblower, der offentliggjorde Pentagon Papers, udtaler, at det ikke kun er Ukraine, men at dette også kunne udløses, hvis det kommer til en konventionel krig om Taiwan, i tilfælde af at Taiwan bliver presset til at tro, at de kan erklære uafhængighed, og det ville komme til en krig mellem USA og Kina, som USA ville tabe (af en række årsager), så ville det komme til brug af atomvåben. Ellsberg bad whistleblowers træde frem og fortælle, hvad der faktisk er den interne debat i militæret om brugen af atomvåben.

Tro mig, jeg ønsker ikke at skræmme jer. Nogle vil måske hævde, at yngre mennesker ikke er interesserede i strategiske spørgsmål; det er ikke ligefrem sådan, man får folk mobiliseret, hvis man ønsker at give unge mennesker et perspektiv. Men jeg ville ikke være ærlig, for det skræmmende

er ikke kun, at vi sandsynligvis befinder os på det farligste punkt, der nogensinde har eksisteret i menneskehedens historie, men det, der skræmmer mig endnu mere, er, at langt størstedelen af verdens befolkning enten ikke ved det, eller også er de ligeglade. Jeg tror, at hvis de virkelig vidste det, ville de bekymre sig, men medierne fortæller dem ikke sandheden.

Jeg tror, at det er det, der er udgangspunktet: Kun hvis man gør det klart for sig selv, at atomkrig mellem de to største atommagter, USA og Rusland, betyder udslettelse af menneskeheden, og derefter mobiliserer for, at krigen skal stoppe, og kæmper for et alternativ, som skal starte med tanken om, at krigen skal stoppe; diplomati og forhandlinger skal straks starte for at finde en løsning, der er acceptabel for alle parter.

Den vestlige fortælling lige nu, er, at Putin er aggressoren. De bruger ord, som er utrolige. De siger: "Putin er en krigsforbryder" osv. Fortællingen – i krigstider siger folk, at sandheden er det første offer, men fortællingen er sådan, at hvis man bare nævner, i det mindste i Tyskland eller USA, at krigen ikke startede den 24. februar (som er den dag, hvor Rusland rykkede ind i Ukraine), så bliver man allerede kaldt "Putin-agent", "et instrument for russisk propaganda" osv. Men der er naturligvis en forhistorie, og jeg vil ikke komme ind på den i detaljer, men jeg vil gerne henvise til den for dem af jer, der faktisk ønsker at forstå, hvad der skete.

Bare for at nævne den meget kort: Det hele startede i forbindelse med den tyske genforening, da Berlinmuren faldt, og den amerikanske udenrigsminister James Baker III lovede Gorbatsjov, at NATO ikke ville flytte sig en tomme mod øst. Nu benægtes det, at han sagde dette, og i dag siger de, at det aldrig blev lovet. Men der findes historiske dokumenter, faktiske dokumenter og øjenvidner, som absolut bekræfter, at situationen var sådan, at det blev gjort klart, at NATO ikke ville bevæge sig mod øst. Da Warszawapagten blev opløst og

Sovjetunionen gik i opløsning, mistede NATO i virkeligheden sin eksistensberettigelse, fordi Rusland ikke udgjorde nogen trussel. Allerede i Gorbatjovs tid, i de sidste år, var der ingen, der troede, at Sovjetunionen ville udgøre en trussel. Men på det tidspunkt besluttede visse kræfter, de neokonservative og briterne, at bruge Sovjetunionens sammenbrud til at skabe en unipolær verden, og hele 1990'erne var præget af idéen om, at reducere Rusland til et råstofproducerende tredjeverdensland. Til dette formål anvendte de den neoliberale politik med "chokterapi"-økonomi, som reducerede den russiske økonomi med 30 % i perioden 1991-1994. Den russiske økonom Sergei Glazjev har skrevet en bog om det, som man kan læse, hvis man ønsker at studere det. Den hedder "Folkedrab": Rusland og den nye verdensorden.

Bill Clinton forsvarede for nylig, at han tog initiativ til, eller at han gik med til, NATO's udvidelse mod øst i 1990'erne. Det, der fulgte, var en hel række regimeskift, en farverevolution; Tony Blair, den tidligere premierminister i Storbritannien, erklærede i 1999 afslutningen på den westfalske orden fra Den Westfalske Fred i 1648, ideen om, at suveræniteten er en hovedværdi, og den blev erstattet af den såkaldte "ansvar for at beskytte" og humanitære krige. Det førte til krigen i Afghanistan i 2001 efter den 11. september 2001, krig baseret på løgne som i 2003 i Irak, hvor Saddam Hussein angiveligt havde masseødelæggelsesvåben, hvilket var en åbenlys løgn fra Tony Blairs side, mordet på Qaddafi i 2011 og forsøget på at vælte Assad i Syrien. Efter farverevolutionen i 2004 i Ukraine kom Maidan-kuppet i Ukraine i 2014, som uden tvivl blev udført med hjælp fra nazistiske netværk, men det blev styret af Vesten. Victoria Nuland pralede med, at Udenrigsministeriet brugte 5 milliarder dollars på denne indsats!

Derefter havde man otte års kampe fra den ukrainske hær side mod den russiske befolkning i Donbass, som aldrig blev omtalt i Vestens medier. Under alle omstændigheder er slutresultatet

af dette, at "ikke en tomme mod øst" for NATO i virkeligheden var 1.000 km mod øst, og Rusland følte sig mere og mere omringet. I modsætning til, hvad der bliver sagt nu, var der mange krænkelser, hvor NATO-fly fløj inden for 24 km fra den russiske grænse og endda øvede atomkrig.

I december 2021, så sent som sidste år, bad Putin den 15. december om sikkerhedsgarantier fra NATO og USA om, at Ukraine ikke ville blive medlem af NATO, for hvis Ukraine bliver en del af NATO, så er varslingsperioden fra den ukrainsk-russiske grænse til Moskva kun 3-5 minutter, hvilket gør det praktisk talt uforsvarligt. NATO og USA gav aldrig Putin et svar, og den schweiziske militæranalytiker Jacques Baud påpegede blandt mange andre, at krigen ikke startede den 24. februar, men den 17. februar, fordi der var en optrapning af angrebene fra den ukrainske hær, som var opstillet ved grænsen til Donbass, og var tegn på en 30 gange øget militærindsats fra ukrainerne mod Donbass-regionen. Så det var der, Putin besluttede at indlede krigen, den såkaldte "begrænsede militære operation".

Nu skal vi gøre os klart, og det er holdningen hos alle, der arbejder med Schiller Instituttet, at krig ikke kan være en metode til konfliktløsning i en tid med atomvåben; og jeg siger ikke, at denne krig skulle have fundet sted, men man er nødt til at forstå årsagerne til, at den fandt sted.

En pensioneret tysk general ved navn Harald Kujat, som havde været formand for NATO's militærkomité i 2002-2005, har netop givet et interview til et tysk tidsskrift, hvori han sagde, at hovedvægten ikke længere ligger på at beskytte og bistå Ukraine i dets forsvarskamp mod et russisk angreb, hvilket er i strid med folkeretten, men på at svække Rusland som strategisk rival på lang sigt. Han tilføjede, at den amerikanske forsvarsminister, general Austin, netop har været i Kiev, hvor han udtrykkeligt fastslog, at USA ønsker at se Rusland svækket i en sådan grad, at det ikke længere kan gøre det, som det gjorde mod Ukraine. Kujat siger: "Denne strategiske nytænkning, hvis den overhovedet er en sådan, gør

en forhandlingsløsning endnu mere presserende.” Jeg finder det yderst interessant, at han siger, “hvis det overhovedet er sådan”, nemlig en ændring af strategien.

Men det var det ikke. For i 2019 sponsorerede den amerikanske hær et studie hos Rand Corp. på 345 sider, som var hemmeligstempelt al den tid, men et resumé blev offentliggjort i april, som beskrev projektet, hvordan man besejrer Rusland ved at skabe større udfordringer end landet kan magte, og det er det nøjagtige manuskript for det, der skete i de seneste år og særligt de sidste tre år. Hvordan man får Rusland til at blive overbebyrdet militært og økonomisk, hvilket får regimet til at miste international prestige, og lægge så meget pres på det økonomiske system gennem sanktioner og skrotning af olie- og gasrørledninger, for at ødelægge Nord Stream 2, den berømte kamp omkring den rørledning, der går under Østersøen fra Rusland til Tyskland; at begrænse de olie- og gasindtægter, der kommer ind i Rusland, ved nu at presse europæerne til at erklære en embargo mod Rusland og samtidig sige, at det ukrainske militær allerede er ved at forbløde Rusland i Donbass-regionen, og at vi derfor må skaffe mere amerikansk udstyr; vi må afbryde alle Ruslands forbindelser med Europa. Den berømte amerikanske strateg George Freeman havde i en berømt tale i 2015 i Chicago sagt, at USA's vigtigste strategiske mål er at bryde forholdet mellem Rusland og Tyskland, fordi russiske råstoffer og arbejdskraft og tysk kapital og videnskabelig viden tilsammen er det eneste, der kan true USA. Så det er det strategiske mål at bryde dette forhold. Det er det, der er sket lige nu.

Ideen er at sende mere dødbringende hjælp til Ukraine, øge sanktionerne, øge den russiske hjerneflugt, ifølge Randundersøgelsen, stadig have et regimeskifte i Hviderusland, en farverevolution – I husker, at dette skete efter valget i august 2020 – udnytte spændingerne i Sydkaukasus og Centralasien – I husker urolighederne i januar i Kasakhstan, som blev nedkæmpet på grund af Ruslands resolute indsats; øge

NATO-øvelserne i Europa, alle disse enorme manøvrer, som fandt sted i de foregående mange år; trække sig ud af INF-traktaten, hvilket skete i 2019. Husk ligeledes, hvor mange politikere der i den seneste tid har sagt, at målet er at nedbryde den russiske økonomi, knuse Putin, knuse det russiske system – dette blev sagt af den franske finansminister Le Maire og af embedsmænd fra Det Hvide Hus. Alt dette fremgik af Rand Corp-undersøgelsen, og det var det, der udspillede sig i virkeligheden.

Tror I, at russerne ikke kendte til Rand-undersøgelsen? At de ikke har fulgt alle disse tiltag, der er rettet mod dem?

Såvel Rusland som Kina har for længe siden offentligt tilkendegivet, at de betragter sanktioner som en form for krigsførelse, eller farverevolution som en form for krig. Det er årsagen til, at Kina og mange lande i det globale syd ikke tilslutter sig Vestens fordømmelse af Rusland. Kina ved præcis, at hovedårsagen til angrebet på Rusland er at fjerne en flanke, før man går efter Kina.

Den russiske økonom Glazjev har lavet en analyse, som er meget konkret. Jeg citerer: "At nedslide de russiske væbnede styrker i en krig med militante soldater fra Ukraines væbnede styrker, der er veluddannede og kontrolleres direkte af Pentagon, som er sammensat efter det nazistiske udsyn; officerer udpeget af den amerikanske og britiske efterretningstjeneste; at gøre Ukraines befolkning til zombier, der er inficeret af russofobi; parallelt hermed at vende verdenssamfundet mod Rusland og rejse anklager om krigsforbrydelser og folkedrab mod dets ledelse; på dette grundlag at konfiskere Ruslands udenlandske valuta som aktiver og indføre totale sanktioner mod landet, hvilket forårsager den størst mulige skade. Denne fase er faktisk afsluttet." Sådan bliver han ved, og jeg ønsker ikke at citere. Vi kan give jer de nøjagtige artikler, hvor han beskriver alt dette.

Glazjev er også meget afklaret med, at det ikke vil fungere,

fordi forskellen mellem de to systemer er, at det russisk-kinesiske system har til formål at forbedre det fælles bedste, mens det vestlige system i øjeblikket i virkeligheden har til formål at beskytte en lille elites privilegier.

Som I ved, blev Ruslands aktiver på 300 mia. dollars for nylig konfiskeret, og EU har nu iværksat den sjette sanktionsrunde. Alle disse anti-russiske sanktioner styrkede ikke, men underminerede tværtimod, USA's og EU's globale dominans, fordi resten af verden begyndte at behandle disse to med mistillid og ængstelse. De fremskyndede faktisk overgangen til en ny økonomisk verdensorden og forskydningen af verdensøkonomiens centrum til Sydøstasien.

I et nyligt offentliggjort strategisk dokument fra USA, kaldet National Defense Strategy 2022, nævner de Kina som den største modstander og trussel mod USA. Hvad er situationen? De fleste mennesker ved, at Kina i de sidste 40 år har skabt det mest omfattende økonomiske mirakel: De har løftet 850 millioner af deres egen befolkning ud af fattigdom, og de har været i stand til inden udgangen af 2021 at gøre en ende på den ekstreme fattigdom i Kina. I de sidste ni år har de udviklet den Nye Silkevej, Bælte- og Vej-Initiativet, som er påbegyndt at omdanne mange udviklingslande fra underudvikling og fattigdom. Derfor har vi i den nuværende situation netop nu en strategisk omlægning uden fortilfælde: Vi har et strategisk partnerskab mellem Rusland og Kina, som nu også deles af Indien, som nægter at blive trukket ind i en anti-Rusland-alliance og en anti-Kina-alliance med Quad-landene, Sydafrika, som klart har nægtet at fordømme Rusland, og Nigeria ligeledes. Indonesien nægter at undlade at invitere Putin til det kommende G20-topmøde i november på Bali. Brasilien, selv med sin nuværende regering under præsident Jair Bolsonaro, angriber ikke Rusland, og hvis Lula da Silva vinder det næste valg, hvilket er meget sandsynligt, vil BRICS igen komme til at fungere. ASEAN-landene er ikke enige i fordømmelsen mod Rusland. Shanghai Samarbejdsorganisationen (SCO) naturligvis ikke. Den

Eurasiske Økonomiske Union (EAEU), Regional sammenslutning af økonomisk partnerskab (RECEP), som omfatter 2,2 milliarder mennesker, de nægter alle at blive trukket ind i en geopolitisk konfrontation mellem USA og NATO på den ene side og Rusland og Kina på den anden side.

Samtlige af disse lande holder fast ved idéen om alliancefrihed, og det tror jeg er nøglen til fred lige nu. Fordi principperne for den alliancefri bevægelse, som var principperne i FN-pagten, Bandung-konferencen, de fem principper for fredelig sameksistens, som er suverænitet, ikke-indblanding i det andet lands indre anliggender, accept af det andet samfundssystem. Disse principper, som blev udviklet af Mahatma Gandhi, den indiske premierminister Jawaharlal Nehru og Josip Broz Tito, den daværende præsident for Jugoslavien, blev udfærdiget af Tito og Nehru i en fælles erklæring den 22. december 1954, og de sagde: "Politikken om ikke at alliere sig med blokke ... repræsenterer ikke 'neutralitet' eller 'neutralisme'; den repræsenterer heller ikke passivitet, som det sommetider hævdes. Den repræsenterer den positive, aktive og konstruktive politik, der som sit mål har kollektiv fred som grundlag for kollektiv sikkerhed."

I dag er kløften ikke mellem demokratier og autokratier, som de vestlige medier fremfører, men den er meget klart mellem de tidligere og nuværende kolonimagter og de tidligere koloniserede lande, det globale syd, som repræsenterer mere end 80 % af verdens befolkning, og disse mere end 80 % er blevet fuldstændig udelukket fra de politiske beslutninger. Gabriel Valdes, der var Chiles udenrigsminister i 1960'erne, har fortalt, at Kissinger sagde til ham i juni 1969: "Der kan ikke komme noget vigtigt fra Syd". Der er aldrig blevet skabt historie i syd. Historiens akse starter i Moskva, går til Bonn" – som var Tysklands hovedstad på det tidspunkt – "går over til Washington og derefter til Tokyo". Hvad der sker i Syd er uden betydning."

Jeg ved, at det er og har været holdningen hos det absolutte

flertal af det etablerede samfund i USA og Europa. Jeg ved det fra min egen erfaring fra 50 års politisk arbejde.

Som en konsekvens af alt det, jeg lige har berørt, er der en absolut massiv reaktion på sanktioneerne mod Rusland, sanktioner, som tidligere blev indført mod Venezuela, Iran, Irak, Afghanistan, Afghanistan, Yemen og Syrien, og resultatet er, at alle disse lande går sammen om at skabe et nyt finanssystem med Rusland, Kina og Indien som kerne.

Min afdøde mand, Lyndon LaRouche, skrev allerede i juli 2000 et yderst vigtigt dokument, som jeg kun kan anbefale enhver af jer at læse og studere, og hvis titel er: "Om en kurv bestående af råstoffer: Handel uden valuta". (https://larouchepub.com/eiw/public/2000/eirv27n30-20000804/eirv27n30-20000804_004-on_a_basket_of_hard_commodities-lar.pdf) Hvis I studerer dette dokument, vil I opdage, at der er mange konceptuelle ligheder med det, der sker i dag mellem Rusland og Kina, især fordi jeg mener, at hans idéer er blevet formidlet af os i to årtier, og jeg mener, at det, der sker lige nu, viser alle kendetegn ved hans idéer.

Han advarede i 2000 om, at vi allerede dengang var på randen af en demografisk katastrofe, og den demografiske katastrofe har vi nu! FN har udsendt advarsler om, at 1,7 milliarder mennesker på grund af sanktioneerne og pandemien er i fare for hungersnød og sult. Derfor er det mest nødvendige lige nu, at der dannes et globalt partnerskab mellem landene i det globale syd, Rusland og Kina, og at der straks indføres en Glass/Steagall-bankopdeling, som i udviklingslandene tager form af kapitalkontrol, og at den spekulative del af det finansielle system afskaffes. Der skal indføres et nyt system, hvor hvert land har en nationalbank i Alexander Hamiltons tradition, som tilfældigvis var den første amerikanske finansminister i den unge amerikanske republik, hvilket er præcis, hvad Kina er ved at gøre – Kina er meget tættere på Det amerikanske System for økonomi, end folk er klar over. Som min mand sagde, sker det enten på en ordentlig og frivillig

måde, eller også vil chokbølger af finansielt kaos fremtvinge en sådan reorganisering.

Hans advarsler i 2000 blev tydeligvis ignoreret, så det skete ikke på en velordnet måde, men nu er sanktionerne mod Rusland katalysator for ændringer i denne retning.

Nu henviser LaRouche i sine dokumenter til det, der er nødvendigt, nemlig en kreditpolitik, som blev brugt i de perioder, hvor økonomien i Europa og USA gik godt, egentlige vækstperioder. Det var i perioden mellem 1945 og 1965; det var dengang John F. Kennedy besluttede den økonomiske politik, Charles de Gaulle i Frankrig, eller Konrad Adenauer i Tyskland; det er i bund og grund det, som en berømt tysk økonom, Dr. Wilhelm Lautenbach, foreslog List-forbundet i 1931. Det var et forslag, som var helt i tråd med det, som Franklin D. Roosevelt gennemførte med New Deal i USA, nemlig at ethvert land har ret til at udstede kreditter med henblik på at sætte gang i økonomien, så længe disse kreditter udstedes efter meget klare kriterier for fysisk økonomi. De skal have til formål at øge arbejdsproduktiviteten og den industrielle kapacitet, og hvis dette sker, er kreditudstedelser ikke inflationsfremmende, fordi de skaber reel velstand. Man er absolut nødt til at indføre faste valutakurser og derefter udstede langsigtede kreditter med en rente på højst 1-2 %, og målet for at afgøre, om investeringerne er rigtige eller forkerte, er spørgsmålet om, hvorvidt en sådan investering vil føre til en stigning i den potentielle relative befolkningstæthed. For at bruge et andet udtryk, vil det føre til en stigning i antallet af mennesker, der kan forsørges af denne økonomi, eller fører det til en reduktion af befolkningstætheden?

Vi befinder os lige nu i en epokegørende forandring, måske større end nogensinde før i historien. Præsident Xi Jinping siger, at der er tale om ændringer, som kun sker én gang hvert hundrede år. Derfor er vi nødt til at have en ny international sikkerheds- og udviklingsarkitektur, som omfatter alle verdens

landes interesser. Ikke kun den eurasiske arkitektur, for hvis man lader USA stå udenfor, er faren for, at det vil udløse en krig, stadig meget stor. Jeg ved, at der er mange mennesker, der gerne vil sige: "Lad os bare gøre vores egne ting og slippe af med USA, og så klarer vi os alle sammen fint. Jeg tvivler dog på, at det vil fungere. Jeg mener, at vi i traditionen fra Den Westfalske Fred, som afsluttede 150 års krig i Europa, har brug for en sikkerhedsarkitektur, som først og fremmest tager hensyn til udviklingslandenes interesser; der skal ske en forøgelse af levestandarden for hvert enkelt individ, både i Europa, USA, Rusland og Kina. Jeg mener, at det er afgørende for, om menneskeheden kan overleve. Det betyder, at vi har brug for et nyt paradigme i vores tænkning, nemlig idéen om, at hver nation har ret til at udvikle sit fulde potentiale. Hvert barn, alle børn, der fødes, uanset i hvilken nation i verden, har ret til at udvikle sit fulde potentiale, hvilket betyder, at det skal have en universel uddannelse.

Det er det, som denne opfordring handler om. Vi har brug for, at unge i verden tager initiativ til at starte en diskussion om dette, for vi har aldrig været på et vigtigere tidspunkt i historien, og farerne har aldrig været så store, men potentialet for at skabe en helt ny verden har aldrig været så tæt på: At gøre en ende på kolonialismen, at skabe en økonomi baseret på termionuklear fusion, hvilket ville betyde, at vi har energi og råstof sikkerhed for alle nationer, at vi kan få et internationalt samarbejde om udnyttelse af rummet, at menneskeheden bliver voksen, og at geopolitiske krige bliver et spørgsmål fra fortiden.

Vi befinder os i en sådan overgang, og det er det, vi bør diskutere.